

NO ENS DISPERSEM

Fa molt de temps que es ve parlant de la necessitat de formar un nucli ben nodrit, un bloc compacte de tots els grups obrers que tenen problemes comuns a resoldre com l'única manera d'imposar-se a l'actual organització política i econòmica, i canviar-ne les seves característiques tant com sigui possible. Però tot just traïeu el cap pel finestral per donar una ullada a l'ample camp obrer veieu que estant fent tot el contrari: Ací una bandera sota la qual s'aplega un grup relativament minúscul; allà una altra, no més ben acompanyada que l'anterior; encara una altra més enllà... Es divideixen que és un gust.

Justament dintre d'un partit hi ha uns quants individus que discrepen dels altres sobre la solució d'un problema—sovint d'ordre ben secundari—ja deserten del partit, pregonen a veu alta, i encara fent bocina amb les mans perquè faci més efecte, els motius pels quals s'han vist obligats a separar-se dels seus companys. Solament siguin mitja dotzena els descontents ja formen una nova agrupació, elaboren un programa, reflexe de les seves aspiracions i sentiments més preuats, i al qual s'adhereixen unànimament amb tota la bona fe, convençuts de veritat que lluitaran com un sol home per a imposar-lo íntegrament, sense concessions, ni d'una coma. Però no trigarà a haver-hi una altra diferència entre ells i nova escissió, i així fins arribar que cada home sigui un partit, cada home un programa diferent.

Aquest fraccionament s'ha interpretat, generalment, com l'expressió de la fecunditat i depuració de les idees dels elements polítics de cada poble, i la llibertat de manifestar-se com una envejable organització política. Potser sí, i fins vull creure que no és cap mal sempre que les forces dels diversos partits siguin bastant igualades i no es tracti de canviar de cap i de nou un sistema polític imperant, sinó de discutir-ne o modificar-ne certs aspectes, de manera que les bases fonamentals d'aquest no se n'han de ressentir poc ni molt.

Però, desgraciadament, aquest no és el nostre cas. Ací és dreça davant nostre com un fantasma una potència molt més ben organitzada que la nostra: El Capital. Aquest té tan grans avantatges sobre nosaltres que tots els esforços que es facin separatament per les diverses fraccions, necessàriament han d'estavellar-se contra la muralla que ens té alçada i ens separa del terreny on podríem actuar i per dret ens pertoca. Si no procurem imposar-nos amb una acció de conjunt, sempre hauréu de rosegat aquelles concessions que, ultra no fer-nos gens d'honra, tampoc ens alliberaran del jou a què estem sotmesos.

Si la colorina dels diversos

grups, davant de problemes que els afecten a tots plegats, es sabien juntar i prestar-se mútuament l'ajut necessari, puix que tots n'han de sortir beneficiats si alguna millora s'obté, tampoc s'hauria de blasmar aquesta dispersió, car tothom té perfecte dret d'obrar d'acord amb la seva consciència. Però és que no passa així. Pel sol fet que un partit discrepa d'un altre, tot i defensar ambdós uns programes que ben poca diferència es porten, s'odien de tot cor, i no es pensaran gens a fer-se la traveta, a negar-se el pa i l'aigua malgrat que per endavant s'apiguen que no seran ells qui reemplaçaran els caiguts, ans serà un partit de color ben diferent i que no els reportarà més que pèrdues.

Un exemple d'aquests l'hem vist no fa gaire a França. Els Socialistes i els Radicals Socialistes no han pogut entendre's perquè ni els uns ni els altres han volgut cedir ni un centímetre dels seus respectius programes. No? Doncs ni la teva ni la meua i mentrestant són les dretes més o menys emmascarades, els seus contraris comuns, els que els van mesurant la racció que els toca.

Unim-nos, doncs, tots i fem un front únic. Ara més que mai s'imposa aquesta tàctica davant l'oportunitat que sembla que se'ns donarà de dir-hi la nostra. Guardem per a millor ocasió les petites diferències que ens separen i sobre tot no combreguem amb aquella màxima que diu: O tot o res.

S. SINGLA

CARNET

En el seu llibre «Com vaig matar Rasputin» el príncep Yussupoff fa l'apologia dels darrers tsars de Rússia i de tota la dinastia. Diu que les crueltats i salvatjades atribuïdes al tsarisme, són pures llegendes propalades per gent que ni és russa ni coneix la Rússia.

Evidentment, l'assassí de Rasputin és rus i per tant pot estar ben informat de les coses dels tsars. Però no podem resistir les ganes de citar un fet del tsar Pere I, que treiem de la Història d'Anglaterra.

Traduïm: Trobant-se a Spithead el tsar Pere I, volgué saber quina cosa era el càstig de la cala, que hom infligeix als mariners. (Cròniques britàniques editades en 1780.) Però no havent-hi en aquella ocasió cap culpable, li fou dit amb tots els respectes que es veuria en la precisió de privar-se d'aquest plaer. Pere I digué: «Que s'apliqui a un dels meus homes.» Però l'almirall que li feia els honors respongué: «Príncep, els vostres homes estan protegits per les lleis de la illa, igual que vós mateix, mentre no us mogueu d'aquí.»

PROLIX

Política estrangera

Els laboristes en perill

La situació del govern laborista anglès és greu. Potser fóra millor de dir que s'ha agreujat puix ja quan el govern de Mac Donald féu aprovar en la Cambra dels Comuns el projecte de llei relatiu a les indemnitzacions als sense feina, es vegé ben clar que la victòria governamental es devia als 35 liberals que votaren amb els laboristes.

Però el més greu pel govern laborista és la desunió que a ran de aquell projecte de llei es notà dintre el partit treballista i àdhuc entre els mateixos components del gabinet.

I encara el dia 4 d'aquest mes el Govern es va veure dues vegades batut a la Cambra dels Lords, en discutir-se el projecte de pensió a les vídues necessitades.

Aquest agreujament sembla que ara ha atès el punt àlgid, en portar el Govern a la Cambra el projecte de llei relatiu a les mines. Pel que es veu la situació del Govern, en el que concerneix aquesta qüestió, no ha millorat gens, car pel novembre passat ja hi hagué molt renou, degut a l'actitud presa tant pels patrons com pel partit laborista.

Aquesta vegada sembla, però, que el Govern no podrà comptar amb els vots dels liberals si s'entesta a mantenir el projecte de llei tal com està redactat. I si el modifica, llavors els perills d'una caiguda seran dintre el mateix partit governamental, l'esquerra del qual no està pas disposada a transigir.

De totes maneres podria ésser que els liberals i els treballistes s'entenguessin a base de sostenir els primers la qüestió de la rebaixa d'hores i la creació del Consell General de Salari i que els segons accedissin en la qüestió de la fusió obligatòria de les mines de carbó, que és el que volen els liberals.

EL DIA

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA

Redacció i Administració:

Cirera, 13 - Teléfon 342

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

A Manresa 2' ptes. el mes

A fora 2'50 » » »

El número corrent 10 cèntims

Anuncis comercials, esquel·les mortuòries i encaixos, a preus de tarifa.

EL DIA: Teléfon 342

El Dr. Aiguadé i Miró

«La Campana de Gràcia» ha dedicat suara la seva habitual «Columna de l'esquerra» al Dr. Aiguadé i Miró, una de les valors més positives de la nova promoció esquerrana que s'inicia a Catalunya. Trobem interessant la reproducció de les paraules del setmanari barceloní.

Es jove, molt jove. Però és un esperit fort. Metge i consciència. No direm que sigui polític. El polític és sempre un element distint de l'estadista i de la consciència.

Podríem classificar el polític en l'home que veu els fets a través dels homes; l'estadista, en l'home que veu els fets a través de les doctrines; i la consciència a través de les idees.

El doctor Jaume Aiguadé i Miró és una consciència. No ha tingut temps d'entrar en la vida pública en l'hora que la publicitat podia donar-li un nom o podia fer-se'l.

Precisament cal reconèixer en ell un home que ha tingut la valentia civil, el valor cívic precis per a donar conèixer el seu ideari ans que només hagi estat entre la minoria que el volta, en hores que no eren pas les millors per a manifestar-se públicament.

Això li dona, entre nosaltres, un gran prestigi. Hem dit consciència, i això és ben just ço que es tradueix tant en el personalment com en les seves obres.

Així teniu, per esplendorós exemple, el darrer llibre seu, «La lleialtat a l'època». En aquesta obra, el doctor Aiguadé diu la veritat, és a dir, la seva veritat que és la nostra, naturalment. I la veritat del doctor Aiguadé està dita

amb claretat maravellosa i amb humanitat viva.

Ell no és pas un metge que vulgui passar per la vida complint el deure de curar els malalts o d'ajudar-los a passar les malalties de la millor manera possible; ell s'adona que la vida, i especialment un home que té guarda dels cossos humans—els pobres i migrants cossos humans—, deu tenir també guarda de les gents.

Es home treballador, digne, arrelat a la terra, ferm al treball, que ha sabut agermanar, d'una manera digna i admirable l'amor al paralisme més categòric i més franciscà, però no pas del de la Via Laietana—sinó l'altre—, i la visió del futur de les col·lectivitats organitzades.

Com a home, ens mereix respecte; i com a exemple, també.

Treballa per a poder viure, defensant un ideal, donant-li tot l'espai necessari i tota la joventut que té.

Es un ciutadà dels que calen a les ciutats modernes, perquè ell té els ulls oberts a la vida d'ara.

Es un home que hem de tenir en compte per al futur.

El doctor Aiguadé i Miró pot ésser la consciència d'un moviment i d'un partit polític.

Pot fer escola.

A l'Ajuntament paguen

L'interventor d'aquest Ajuntament avisa els interessats que durant els dies 20 i 21 d'aquest mes i en hores d'oficina s'efectuaran els pagaments que segueixen a la Caixa Municipal:

Damià Galmés Nadal, 546'10 pessetes; Lluís Duran Moner, 146 pessetes amb 8 cèntims; Antoni Plans, 460; Jacinte Cortina, 17; Hotel Sant Domingo, 105; Restaurant Perdiu, 49'50; Garatgé «Sport», 12; Romà Farràs, 40; Garatgé «Auto-Veloz», 31; Hotel Mundial, 100, 26 i 128; A. Costa Subirana, 24'50; Tomàs Fius, 87'75; Josep Marsinyach, 24 i 25; A. Costa Subirana, 39'70; Joan Anguela, 28; Domènec Garriga, 25; Josep Francesca, 50; Joan Oms, 25; J. Jané, 50; Lluís Casanovas, 125 i 50; Antoni Sellarés, 25; J. Soler Graell, 45; Francesc Sanfeliu, 31'60; Fill de Pere Aliet, 15; Fill d'Angel Ferrer, 59'10; Ramon Pintó, 13'25; Oxígen i Construccions Metàl·liques S. A., 32'50; Antoni Carné, 12; Marian de G. Casas, 22'75; Antoni Torras, 18; Valls, Germans i Viladés, 15; Ignasi Vila, 11'50; Tallers Quinto, 19; Maties Puig,

227'35; R. Casals Cardona, 190 amb 70 cèntims; Suministres i Reparacions Elèctriques S. A., 196 amb 15 cèntims; Francesc Sanfeliu, 1.484'10; Antoni Farré, 211'75; Ramon Morera, 100; Francesc Vives, 259; Domènec Andreu, 242'70, 126 i 245; Pere Pons, 70 i 70; Antoni Servitje, 12 i 6; Marian Padró, 20; Baldomer Casas, 17'60 i 18'60; J. Rosal Font, 285; Epifani Armengol, 15, 25 i 20; Tomàs Fius, 34; Isidre Naball, 28; F. Rovira, 8'50; Josep Roca, 287'85; Ramon Torra S. en C., 63; Tipografia Artística, 45; Josep Sabaté, 108; Pere Carrión, 2.579'25; Magatzems Gras, 13'20; Vidua i Fills d'Antoni Tuset, 25'50; Urbici Vilanova, 15; Josep Rosinol, 9; Josep Muntané Ribó, 2; Agència Botines, 2; Domènec Puig Subirana, 17'75, 5'75, 13'50, 5 i 8'50; Tomàs Fius, 22; Ferran Alcañiz, 35; Antoni Fontanet, 97 i 51; M. Galtés Aguilera, 27'05; Antoni Torras, 45; Ramon Oliveras, 393'95; Mercè Soler, 71; Josep Graells, 53'50; Casa Romaní, 19'75; Urbici Vilanova, 64; Pasqual Ribas, 196'55; Bonaventura Corrons, 20; Valls Germans i Viladés 5'95; Enric Grané, 110;

(Continua a la pàgina 2)